

Sevgili Yılmaz Onay benim babamın teyzesinin torunu. Ancak ortaokul yıllarımız dışında yakın beraberliğimiz maalesef olmadı. "Ağınlı Dört Tiyatro Ustası " isimli kitabımda Yılmaz'ı ve ailesini ayrıntılı bir biçimde anlatıyorum.

Yılmaz'ın babası Cevat Onay, Ağın'daki Rüştiye Mektebi'nin kapanması nedeniyle Rüştiye öğrenimini tamamlayamamıştı. İş hayatına köy imamlığı ile başlamış, daha sonra açılan öğretmenlik sınavını kazanarak 1928 yılında Mardin'e, 1931 yılında da Gaziantep'in Üçkubbe köyüne öğretmen olarak atanmıştır. Dört kız bir oğlan çocukları ve annesi ile birlikte büyük bir ailesi vardır. Çocuklarını mutlaka okutmak istemektedir. Üçkubbe köyünde ortaokul olmadığı için ortaokul çağına gelen büyük kızını Konya'da öğretmen olan dayısının oğlunun yanına göndermiş, bir sene sonra bunun kalıcı bir çözüm olmadığını görünce, kızını ortaokulda okutabilmek için Gaziantep merkeze atanmasını istemiş ve sorunu böyle çözmüştür. Ancak arkadan gelen dört çocuğunun yüksek öğrenim yapmasını istiyor ve buna çözüm arıyordu. O yıllarda Türkiye'de üniversite ve yüksek okullar sadece Ankara ve İstanbul'da vardı. İlkokul öğretmeni olarak oralara atanması imkansızdı, fakat bu konuda bir şansları vardı. "Kırklı yıllarda yaşamı değişen ve değiştiren Ağınlıların Öyküsü" isimli kitabımda yazdığım gibi hemşerilerine elinden gelen tüm olanakları kullanarak yardım etmek isteyen bir insan, DDYY genel müdür yardımcısı Vehbi Çoker vardı. Cevat Onay onunla görüşerek 1944 yılında öğretmenliği bırakır ve memur olarak Ankara'ya gelir. Ankara'da ekonomik koşullar Gaziantep'e göre çok daha zordur, ama onlar bunu göze almışlardır. Erken yaşta evlenen en büyük kızı hariç diğer dört çocuğunun yüksek öğrenim yapmasını sağlayarak Cevat Onay amacına erişmiştir.

Gelelim bu olayların Yılmaz Onay'la bağlantısına. Yılmaz'ın çok başarılı bir lise öğrenciliği vardı. Ancak tiyatro tutkusu nedeni ile liseyi bitirdikten sonra Konservatuara gitmek istiyordu O yıllarda en gözde meslek inşaat mühendisliği idi. Babası Yılmaz'ın inşaat mühendisi olmasını istiyordu. Yılmaz, babasının bütün çocuklarını okutmak için yaptığı fedakarlığa saygı duyması sonucu olsa gerek, istemeyerek de olsa, zor bir sınavla girilen İstanbul Teknik Üniversitesi'ne girmiş ve başarıyla bitirmiştir. Yılmaz'ın ortaokul ve lisede yabancı dili İngilizcedir. Üniversitede iken kurslara giderek Almanca öğrenmeye çalışmıştır. Bütün bunları anlatarak bir yere varmak istiyorum:

Yılmaz'ın tiyatro tutkusu hiç sönmemiş, artarak devam etmiştir. Bunu üniversite öğrencilik yıllarında da görüyoruz. Genç bir mühendis olarak, 1959 yılında IASTE ve 1961 yılında DAAD burslarını kazanarak gittiği Almanya'da hem tiyatro tutkusunu gerçekleştirmiş, hem de Almancasını geliştirerek Brecht'i daha iyi anlayıp yorumlayabilmiştir. Mektepli değil, tiyatroya tutkulu bir şekilde bağlı, alaylı bir tiyatrocudur Yılmaz. Bu tutkusunu rahatsızlığına rağmen sonuna kadar sürdürebilmiştir.

TÜBİTAK'ta görev yaptığım 1993 Mayıs ayın da, bitişimizdeki Şinasi Sahne'sinde bir oyun sahneleniyordu. "Yanar Elleri". Oyunun yazarı Nihat Asyalı, yöneten Yılmaz Onay, oynayan Rüştü Asyalı. Üçü de Ağınlı. Günlerce bu olayı öğlen yemeklerinde gündem maddesi yaptığımı, arkadaşlarıma "Var mı böyle bir belde?" sorusunu sorduğumu çok iyi hatırlıyorum. Çok gurur duyup öğünmüştüm. Bunun sonucu olarak tiyatroyla hiç ilgim olmamasına rağmen bu üç ustaya Rüştü Asyalı'nın uyarısı üzerine Nurhan Karadağ ustayı da ekleyerek "Ağınlı Dört Tiyatro Ustası" kitabını derlemiştim.

Yazan :Doçent Dr.Cezmi Güner Omay - Emekli Tuğgeneral, Yazar, Öğretim Görevlisi, Araştırmacı

Tarih : -

Yazı kaynak linki: -